

No tornis, Carles

«No necessitem màrtirs, Carles; necessitem la veritat. La veritat té moltes cares: és la República fins a les darreres conseqüències, però també la integritat del governant»

Benvolgut Carles,

Espero que aquesta lletra et trobi bé. Em sap molt greu que t'hagis hagut d'exiliar a Bèlgica. Em sap més greu, però, que hagis deixat de sostenir el lideratge de tot un poble i la seva nonada República per sortir cames ajudeu-me. No sé pas quina pressa et va venir, després d'esperar 27 dies a proclamar la República -quan ja era massa tard-. No sé pas com vas poder passar de proclamar la República un divendres, menjar gelats amb la senyora un dissabte, i exiliar-te un diumenge. És una agenda, si em permetes, una mica estafeta.

Sembla que faci una eternitat que vas accedir a la presidència de la Generalitat. Com a tanta altra gent, em va fer especial il·lusió perquè el teu independentisme era sòlid. Per un moment vaig pensar que finalment havíem conquerit un lideratge patriòticament normal i decidit per guiar la secessió. Amb tot, al cap de pocs dies de la teva investidura em va trucar l'altre Carles. Sí, ja saps, el qui en principi havia de ser candidat de CiU a l'alcaldia de Girona i que tu vas rellevar després que ell es retirés per les amenaces rebudes (dic amenaces per dir alguna cosa, bé saps què va passar). La conversa amb l'altre Carles em va fer reflexionar: qui sap si al final en Carles es convertirà en un cavall de Troia, en un peó útil de Mas que en el moment crucial ens sortirà fallarà, o com diem a Girona, ens sortirà "cobrot".

I, em dol moltíssim de dir-t'ho Carles, però ens has sortit "cobrot".

La classe política catalana s'ha acostumat a practicar un discurs martiriàl profundament lesiu. No necessitem màrtirs, Carles; necessitem la veritat. La veritat té moltes cares: és la República fins a les darreres conseqüències, però també la integritat del governant. Ja quan aquest estiu passat et vaig veure amb aquell rus... sí, daixonses, Vyacheslav Aminov. Ja saps qui vull dir: l'oligarca rus a qui van descobrir comptes als papers de Panamà i que va ser a l'epicentre de l'escàndol de dopatge del Comitè Olímpic Rus. Ni entenc com t'hi vas poder fotografiar, ni com vas deixar que invertís a Girona. Sort que aquell acte el cobria jo i era l'únic periodista present. Imagina't que hi arriba a haver l'Oriol Güell o en Cristian Segura... Hauries donat uns bons titulars a l'unionisme. És ben bé que els polítics catalans teniu la sort que els periodistes no fan bé (o no els deixen fer bé) la seva feina.

Ja saps que la meva senyora i jo vam tornar cap als Estats Units després del referèndum. No va ser la meva decisió, jo m'hauria volgut quedar, però les exigències del guió sempre les marquen les senyores. Tu que estàs casat amb una senyora de caràcter ja m'entens. Ara, també t'he de dir que després de la mala i bruta jugada del teu vicepresident, poc marge em quedava. Al final, em sembla que acabaré pensant que el referèndum va ser una mena de miracle perquè, noi, el teu govern era una disbaixa: tu per aquí, l'Oriol per allà i al mig tota la corrua d'arribistes llepes a fer calaix amb les engrunes de les direccions generals. En el fons, sense el poble sostenint el referèndum, aquest s'hauria esmicolat ràpidament gràcies al desori i inacció de la teva administració, Carles.

Després de tot el que ha passat i de tot el que has fet i deixat de fer, et vull ser molt clar i franc (ja saps que és el meu estil): no tornis, Carles. Deixa que vingui el relleu. Oblida't de restablir el "govern legítim". Passa pàgina i assumeix que cal una renovació integral de la classe política. Fa de mal dir que això sigui possible, amb la quantitat de toies que heu posat a les llistes. Però segurament algú potable sortiria. Vull confiar que la teva tria per Girona serà la nostra

esperança. Altrament, mala fi farem.

Acabo ja. No t'enfadis Carles. Tots hem jugat, tots hem perdut d'una manera o altra. Però els teus jocs i els dels odiosos botiflers del club del cigar ens surten més cars a la resta, al poble. Hi haurà un moment que les consignes processistes, les mitges veritats i les mentides ja no funcionaran. El poble i la seva voluntat han estat a l'alçada; tu i la classe política, no. Ho has d'assumir d'una manera personal, Carles.

S.G. et saluda. Diu que és una llàstima que els catalans no anéssim de debò amb el tema de la independència. Sí, ja saps qui vull dir: aquell jueu americà tan ric i influent que vaig presentar a en Romeva i que a l'octubre encara oferia el seu suport polític i econòmic a la República. Està decebut, tot i que és un home pràctic i se n'ha oblidat ràpid. Ara, no sé si voldrà tornar a fer negocis amb tots nosaltres...

Cuida't molt Carles aquests dies de festa, lluny de casa... No saps pas com t'imagino i et comprenc! Mentrestant, espero que aquestes línies et facin reflexionar una mica -i que siguin a fi de bé-. Vigila la fred de Brussel·les i no mengis massa musclos. I bon any vell 2017. Perquè, renoi, quin any.